

N:o 130.

Af herr **C. J. Ödman m. fl.**, om ökad anslag för anläggning af nya samt förbättring eller omläggning af backiga eller eljest mindre goda vägar.

Upprepade gånger har inom Riksdagen i motionsväg framburits ett inom landet allmänt känt önskemål angående förbättrandet af vårt kommunikationsväsende: nämligen *höjandet af anslaget till vägarbeten*; och det torde icke vara för tidigt, att detta önskemål nu äntligen uppfylles.

De senare årens erfarenhet har ingalunda minskat behovet af detta anslags höjande tvärtom. Alltjämt kan endast en bråkdel af inkomna ansökningar om statsbidrag till beslutade väganläggningar beviljas, medan betydelsefulla vägarbeten åter och åter skjutas å sido, omöjliga att utföra i brist af statsbidrag; och när så, sent omsider, statsbidrag måhända erhålles, äro de på en annan tid uppgjorda kostnadsförslagen icke längre hållbara — utan nya utredningar och ansökningar måste då vidtagas och utförandet af en nödig, länge efterträdd väganläggning blir åter en framtidsfråga.

Till en början afvisades de framställningar om höjdt statsanslag, som gjordes af enskilda motionärer, med den förklaring, att en dylik begäran väl i första hand borde framställas af väg- och vattenbyggnadsstyrelsen, såsom varande den myndighet, hvilken närmast hade dessa ärenden om hand. I detta afseende föreligger emellertid numera ingen brist eller tvekan. Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen har nämligen såväl 1905 som 1906 med all önskvärd tydlighet utredt behovet af ökad vägbygg-

nadsanslag och hemställt, att det nuvarande anslaget af 1,000,000 kronor måtte höjas till 1,500,000 kronor. Den utredning, som är bifogad väg- och vattenbyggnadsstyrelsens hemställan till Kungl. Maj:t i detta ärende och som återfinnes i bilagan till 1907 års statsverksproposition, sjätte hufvudtiteln [18], styrker till fullo det berättigade i den gjorda framställningen. Det framgår af denna utredning, till hvilken vi i öfrigt hänvisa, att anslagsbehovet under femårsperioden 1902—1906 i medeltal utgjort cirka 4,250,000 kronor årligen och att det år 1906 uppgått till öfver 4,600,000 kronor, medan anslaget, som sagdt, utgjort endast 1,000,000 kronor.

Kungl. Maj:t har emellertid afvisat väg- och vattenbyggnadsstyrelsens hemställan under framhållande af att antalet ansökningar om statsbidrag, som år 1905 uppgick till 141, år 1906 nedgått till 120, därvid anslagsbehovet äfven i viss mån minskats, samt att olägenheten af anslagssummans otillräcklighet skulle i viss mån afhjälpas genom besparing i byggnadssättet i fråga om vägbyggnader i vissa delar af landet.

Hvad nu först angår minskningen i anslagsbehovet år 1906 i jämförelse med år 1905, hvilken minskning utgör cirka 70,000 kronor, så torde densamma vara alltför obetydlig och af tillfällig beskaffenhet för att kunna tillmätas någon betydelse. Vidkommande anslagsbehovets nedbringande genom minskade anläggningskostnader, så torde måhända icke mycket vara att erinra mot en måttlig begränsning af vägbredden i vissa delar af landet, men däremot torde med allt skäl kunna ifrågasättas lämpligheten af att vinna besparing i anläggningskostnaden genom försämring af vägarnas beskaffenhet i andra afseenden. Det skall säkerligen mycket snart visa sig, att den besparing, som på detta sätt vinnes, i själva verket icke blir någon besparing, liksom det ock torde vara uppenbart, att i samma mån anläggningskostnaden minskas genom användandet af ett mindre grundligt byggnadssätt, ökas underhållskostnaden — till de väghållningsskyldiges nackdel.

Då ett lands näringslif i första hand är beroende af goda kommunikationer, hvartill höra icke blott järnvägar och kanaler, utan äfven allmänna landsvägar; och då det torde vara obestriddigt, att det nuvarande anslaget för statsbidrag vid väganläggningar icke på långt när förmår att fylla det föreliggande behovet; tillåta vi oss, under återopande af hvad ofvan anförts och af önskan att få denna brist åtminstone i någon mån afhjälpt, hemställa,

att Riksdagen måtte besluta att till bidrag för anläggning af nya samt förbättring eller omläggning af backiga eller eljest mindre goda vägar på extra stat

för år 1908 anvisa ett belopp af 1,500,000 kronor, innebärande en ökning af 500,000 kronor utöfver det af Kungl. Maj:t begärda belopp.

Stockholm den 26 januari 1907.

Carl J. Ödman.

Joh. Larsson
fr. Presstorp.

C. Wallentin.

Oscar N. Olsson.

Herman Andersson.
